№ 6 РІК ВИДАННЯ XVI ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1956

перець

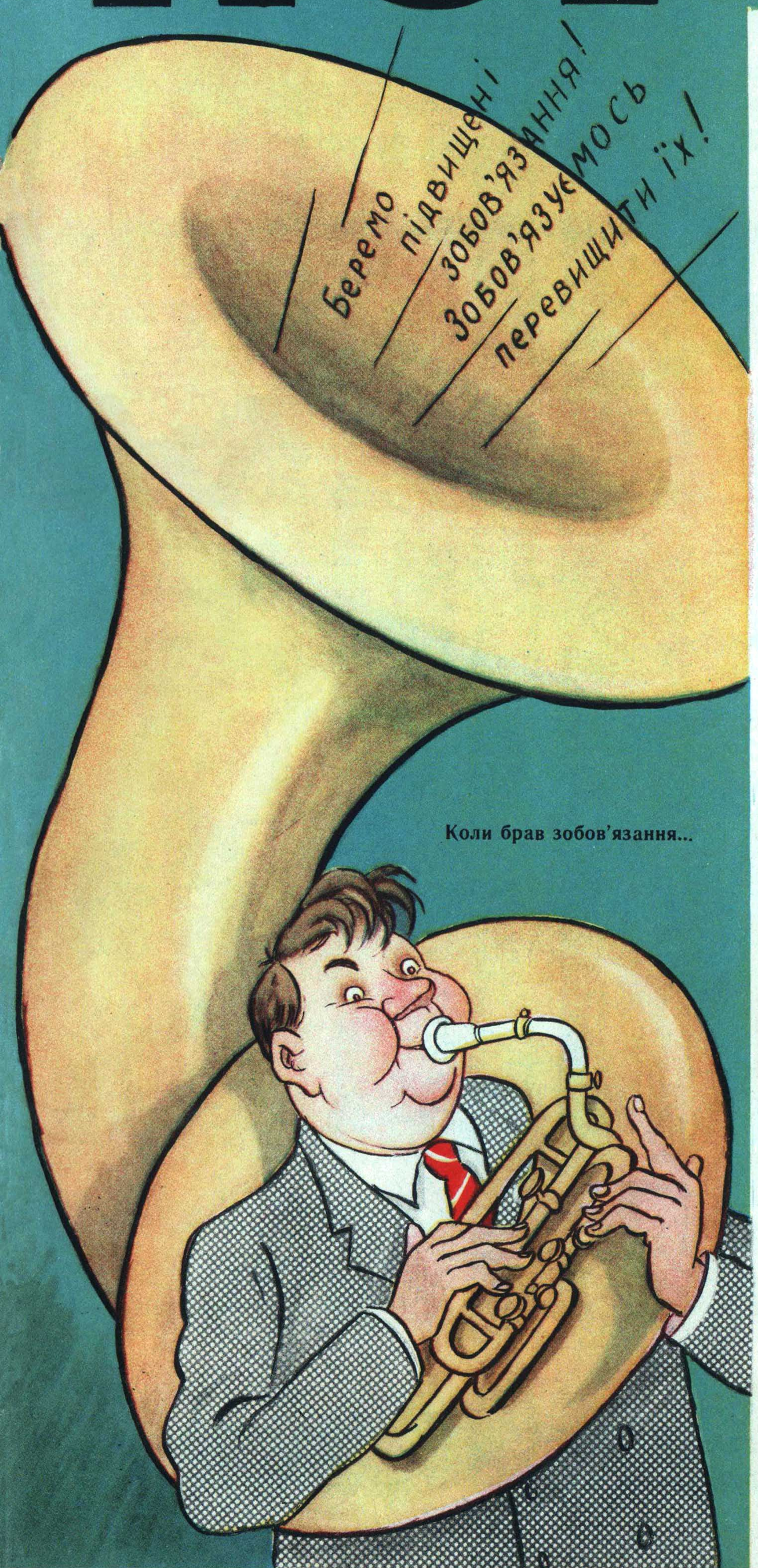

Коли брав зобов'язання...

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Великим злом є і те, що в практичній діяльності багатьох партійних і радянських працівників укоренилось безвідповідальне ставлення до зобов'язань, які беруться. Якщо перевірити, як ті або інші області, райони, колгоспи, радгоспи виконують свої соціалістичні зобов'язання, то виявиться велика невідповідність між словом і ділом.

(Із звітної доповіді М. С. Хрущова XX з'їздові партії).

...і коли доповідав про їх виконання.

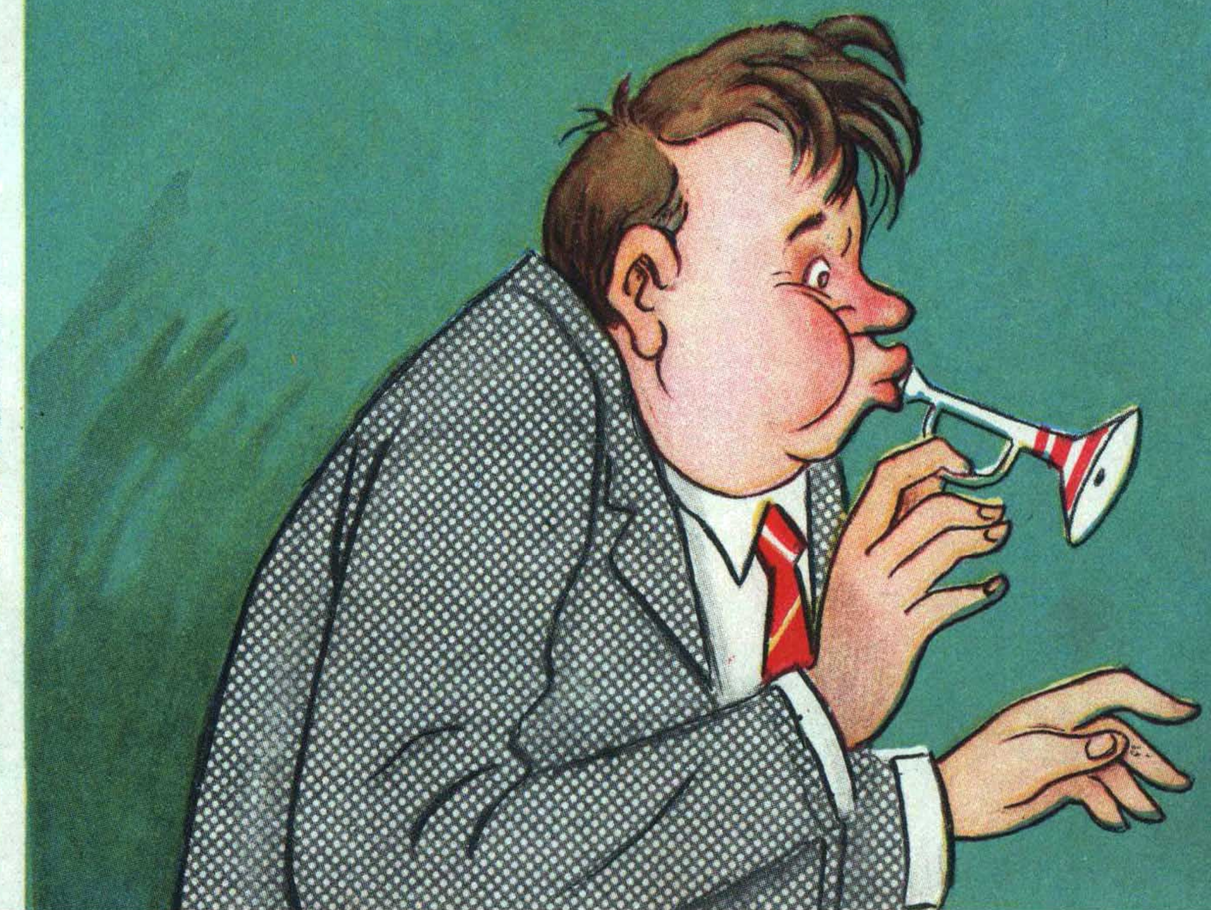

Здоровенькі були!

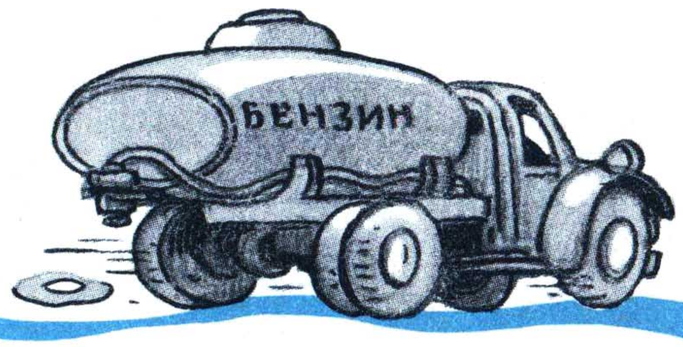

ЛИСТ ДО ДИРЕКТОРІВ МТС ШОСТКИНСЬКОГО РАЙОНУ, СУМСЬКОЇ ОБЛАСТІ:
а) Воронізької — В. І. ЦИНЕНКА,
б) Івотської — М. Б. САМОЙЛОВА.

Здоровенькі були, Василю Івановичу і Михайле Борисовичу!

Так мені оце хотілося привітати і вас обох, а разом з вами і багатьох ваших сотрудовників, — знаєте з чим? Не знаєте? А ви подумайте! Не догадуєтесь? От які ви недогадливі!

Ви, мабуть, уже забули, що в № 21 журналу за 1955 рік у замітці «І так щодня» я бідкався, що ви, Василю Івановичу, разом із головним інженером М. О. Радченком та секретарем по зоні МТС М. Ф. Савченком мусите щодня їздити за 12—13 кілометрів на роботу аж із Шостки і що вам би всім дуже б личило жити в самій МТС...

Забули про це і ви, Михайле Борисовичу. А у вас ще ж більше супутників, ніж у Василя Івановича Циненка. До вашої Івотської МТС щодня, захекавшись, поспішають із Шостки головний агроном А. Ф. Дворниченко, головний зоотехнік Б. Я. Юрченко, головний ветлікар В. О. Трохимець. Це все — головні! А за ними табунцем хекають уже не головні, а, так сказати, прості: агрономи Петренко і Кудик та зоотехнік Локтіонова. Перед в оцій усенькій біганині веде секретар по зоні МТС Катерина Василівна Єрещенко. Ну, достеменнісінько, мов у тій пісні:

А за мною, молодою,
Сім пар спецїв чередою —
Авто-вело стриб-стриб!
Авто-вело стриб!

А ваш механік по механізації трудомістких робіт Михайленко хоч і не дуже часто, та проте теж мусить їздити до МТС за 16 кілометрів із села Макового.

Так я, наївний, думав, що у вас, коли ви прочитаєте ту замітку, заговорить совість (це така собі в людини є штуковина, вроді як у трактора запчастина), і ви і самі переїдете у МТС та й сотрудовників своїх переселите.

Та й хотілося мені привітати вас усіх із новосіллям!

Я вже й про пироги з перцем був подумав, щоб не з голими руками із новосіллям вас вітати, а воно виходить, що нема для кого пироги вчинять,— як було, так і є!

Та хай би вже я такий немічний, що, прочитавши мої бідкання, ви всі рукою махнули: мовляв, хай собі попишуть, а ми будемо почитувати... Одне слово, як той казав: «А ти, Марку, грай!». А то ж мені відомо, що й бюро Шосткинського райкому КП України зобов'язало вас, Василю Івановичу, та товаришів Савченка і Радченка до 10 грудня 1955 року знайти квартири і переїхати на постійне місце проживання у селище Вороніж.

І вам, Михайле Борисовичу, бюро доручило забезпечити переїзд у селище Куйбишева спеціалістів тт. Дворниченка, Юрченка, Трохимця, Петренка, Кудика та інших, а секретаря по зоні Івотської МТС К. В. Єрещенко зобов'язало мати квартиру поблизу МТС.

А ви всі й на постанову бюро райкому рукою махнули.

Та й що далі?

Дехто з вас заперечує проти того, що «як було, так і є!».

Той дехто каже, що становище тепер змінилося: раніше ви весь час їздили туди й сюди, а тепер ніби ви всі їздите не туди й сюди, а сюди й туди...

Можливо, що це так, але наслідки з того однаковісінькі...

А наслідки не дуже, сказать, браві!

Вас, Михайле Борисовичу, щодня на роботу й з роботи, а також на обід і з обіду возить автомашина ГАЗ-69. За 1954 та 1955 роки на ці роз'їзди витрачено 1,5 тонни бензину, і наїздила на це машина «всього тільки» 15 тисяч кілометрів. 1955 року перевитрачено бензину на ту машину на 1800 карбованців.

К. В. Єрещенко для поїздок на квартиру часто бере бензовоз або бортову автомашину. Крім того, вона використовує вантажне авто колгоспу ім. Горького.

А що коштує державі проживання механіка Михайленка десь аж у Маковому? Скільки треба було збудувати за 1954 і 1955 роки по колгоспах шахтно-трубних колодязів? Шістнадцять! А скільки збудовано? Один — у колгоспі «Новий труд», бо до нього Михайленкові недалеко ходити, всього три кілометри. Почали були будувати колодязі в колгоспі ім. Горького та в «Більшовику». Тільки й того, що почали, та не закінчили! А вісім тисяч карбованців ляснуло!

Летять грошики то на бензин, то на «хай узавтра!» Копієчка до копієчки, а з копійок карбованці, а з карбованців тисячі...

Ви, Михайле Борисовичу, підраховували, скільки у вас коштує центнер м'яса? А по плану — скільки? А молоко? У вас і м'ясо і молоко коштують у півтора раза дорожче, ніж передбачено планом!

А ви їздите!

Давайте осідати на місці!

Коли переселитесь, накивайте на мене, я приїду вітати вас із новосіллям! З пирогами! Пироги будуть з перцем!

Від усього серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Є ще чимало керівників, яких можна назвати «зайнятими неробами». Вони, на перший погляд, дуже діяльні, енергійні, але робота їхня йде вхолосту.

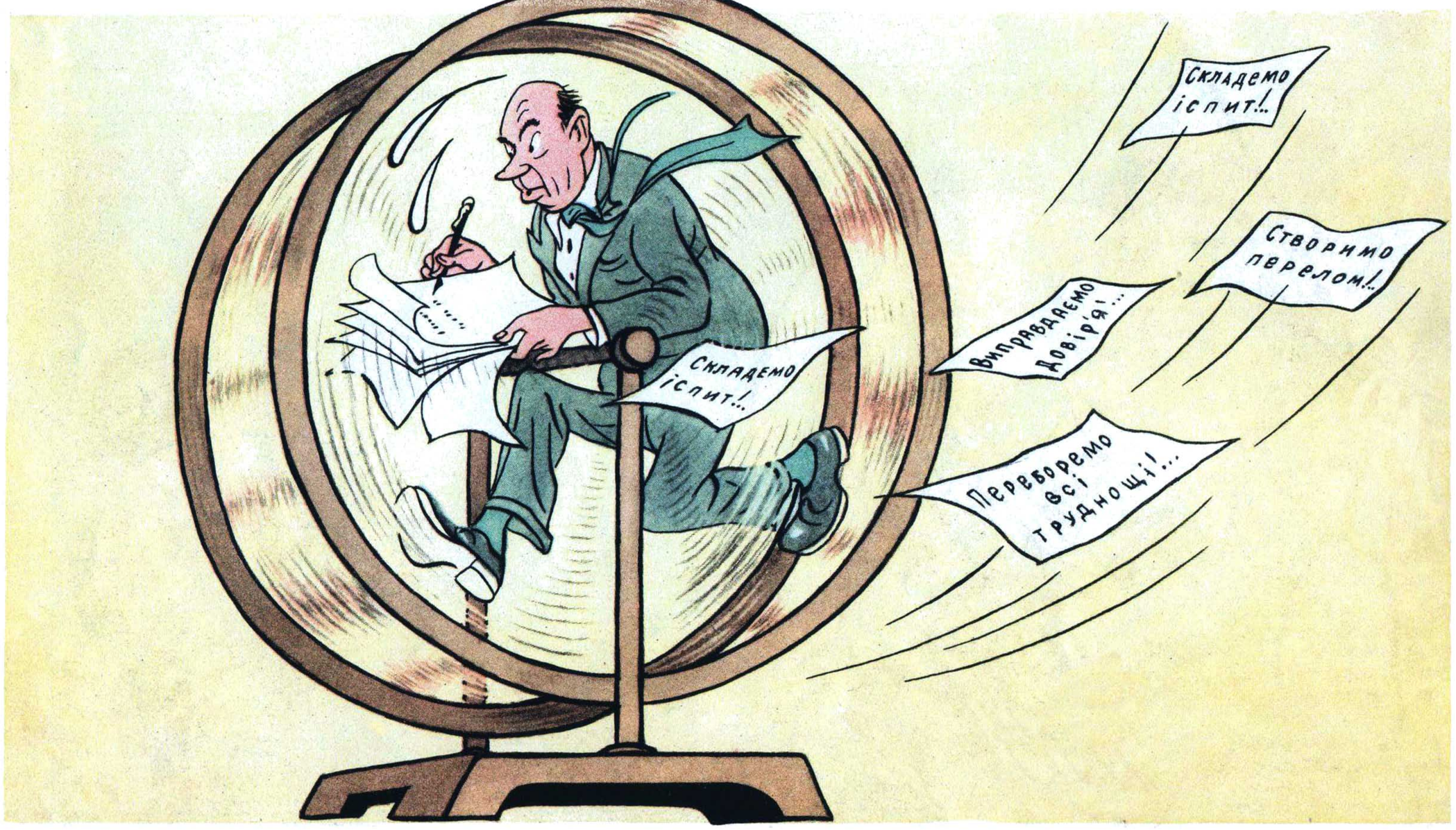

Із шкури пнеться, а вперед не подається.

Комбінатор

Поет Парнасенко Олесь
З двох книг свій шлях почав.
А потім видихався весь
І років три мовчав.

Нове щось написать не мав
Ні сил, ні таланý,
Так він з тих двох скомбінував
І видав ще одну.

Олесь став автором трьох книг —
Угору йдуть діла!
Він ще раз пересипав їх —
Четверта в світ пішла.

Тепер чотири книги є,
Поет не ловить гав, —
З портретом «Вибране» своє
Дає в Держлітвидав.

Він у начальства на виду —
Багато ж написав!
З редакторами у ладу,
Бо він редактор сам.

Для друзів-критиків ллє ром,
Вони йому — єлей.
...Уже готує 1-й том,
А там —
і ювілей.

Шлях таланта

Був спочатку він поетом,
Написав куплет для цирку;
Потім скрізь носив куплети,
Щоб просунути у збірку.

Так трудився, так старався —
Хоч в тоненьку, не в дебелу.
Не пройшло. До байки вдався,
Потім висидів новелу.

У газетному підвалі
Говорив про стиль епохи.
Гонорар статті давали,
Але успіху — нітрохи.

Став тоді він гумористом,
Потім склав аж два романси,
Потім, ставши сценаристом,
Рік судився за аванси.

Для плакатів і листівок
Гасла кидав полум'яно.
Потім написав уривок
Із майбутнього романа.

Всюди користався моментом.
Але щастя дні не вічні.
Став тепер він рецензентом,
Пише огляди критичні.

Всім погрожує: «Угроблю!».
Й справді, щоб біди не вийшло.
Як не візьме він голоблю,
То напевне схопить дишло.

Петро ДОРОШКО.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

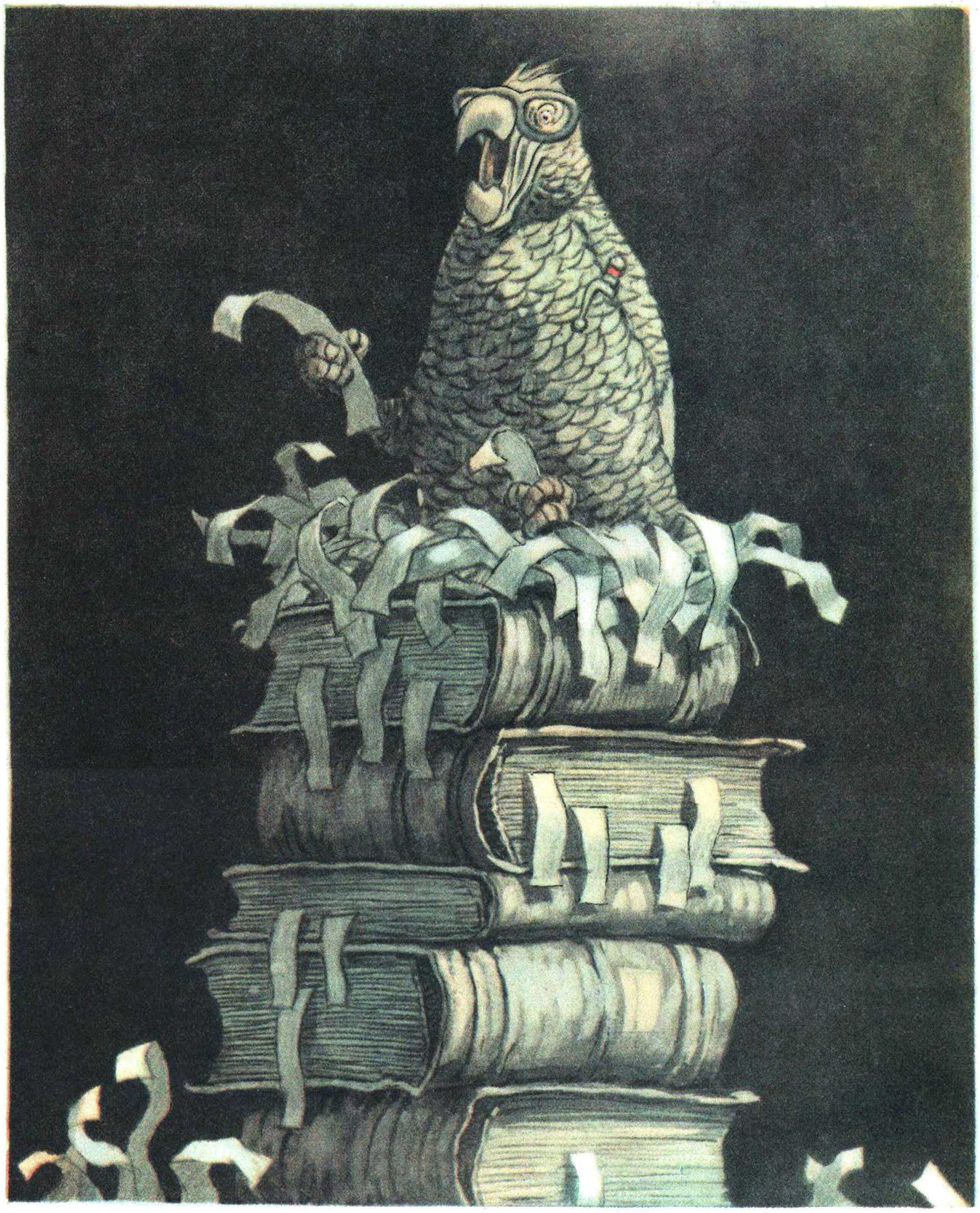

УЧЕНИЙ ПАПУГА.

Мал. К. АГНІТА

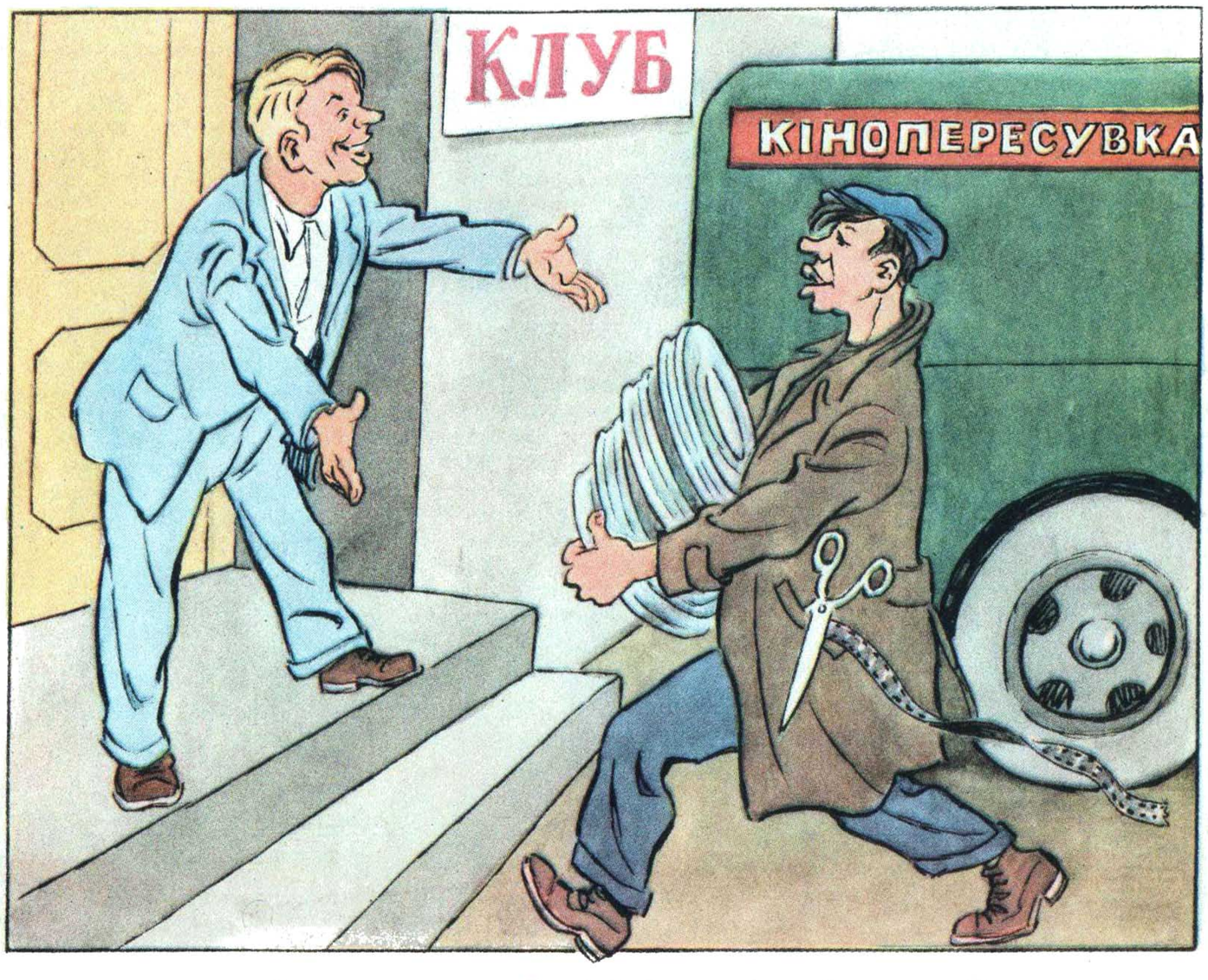

— О, хто до нас приїхав! Скільки літ, скільки зим!?
— Прошу без натяків!

Справа Гися в склянці води

БАБУСЯ І КОЗЛИК

Жила-була бабуся. І не було в неї навіть козлика. Був лише будинок кам'яний, триповерховий, а в тому будинку — дванадцять кімнат і чотири кухні. І от занадився в гості до бабусі козлик сіренький.

— Пусти мене, бабусю, у свою хатку.

Шкода стало козлика старенькій, привітала вона його, як рідного, пустила в свою «хатку». А козлик раптом скинув з себе козлину шкуру та й перевернувся на сірого вовчиська.

Гадаєте, це казочка? Помиляєтесь. Істинна історія це. І трапилась вона у Львові, на вулиці Квітки-Основ'яненка, у будинку № 30.

У грудні року 1949-го з'явилися на тій тихій вуличці, біля бабусиного будинку сліди на снігу. То почав петляти там моторний чолов'яга, студент юридичного факультету Львівського університету Гись Йосип Іванович. Впав йому в око будинок бабусі Майби. Закохався він у нього, як чорт у суху вербу. І трапилося диво-дивне. Одинока, богомільна бабуся відчинила перед ним всі двері своєї господи.

Хитра людина в'ється, як хмелина: за що можна вчепитися, за те й тримається. Обкрутив Гись бабусю Майбу і умовив продати йому половину будинку. Нотаріус Небожук оформив нотаріальні договори так, що довірлива бабуся, ні сном, ні духом нічого не відаючи, «продала» Гисеві замість половини будинку весь будинок. Замість сорока тисяч карбованців Гись дав старій пригорщу золотих монет царської чеканки та ще й налякав її:

— Нікому не кажи, що дім продала за золото, бо лихо буде тобі.

Так забила баки богомільній бабусі не чиста на руку сила.

Спритний Гись, розписавши її будинок на себе, дружину і на підставних осіб — тещу і свояченицю, відчув, що в нього розгорівся вовчий апетит на придбання будинків. В липні 1950 року купив він у селі Рудне, під Львовом, будинок професора Домбковського за безцінь і знову оформив покупку на підставних осіб — на жінку і свояка, який уже мав садибу в м. Володимирі-Волинському.

БУКЕТ БАБУСІ МАЙБИ

Тільки через чотири роки бабуся отямилась і заговорила. Рот її розкрився від здивування, коли вона наприкінці 1953 року дізналася, що в генеральному плані вона вже не числиться хазяйкою навіть половини будинку.

— Гись ошукав мене! — зойкнула вона.

— Як же це ви, бабусю, довірилися незнайомій людині?

— Та він же, гемонський, — захлипала стара, — показав мені документ з хрестом і картку, на якій у рясі знятий... Він же, виродок, сказав, що він — піп... І ще сказав, що він адвокат. Я ж думала, що він буде захисником моїм перед богом і людьми. Він же мені й грошей...— але тут бабуся згадала Гисеве попередження й знову замовкла.

Проте хтось написав-таки від її імені скаргу в прокуратуру. Три місяці помаринувавши бабину скаргу, працівник обласної прокуратури, молодший радник юстиції Коцюржинський відповів:

«Якщо Ви вважаєте, що якийсь із договорів укладено Вами помилково, зверніться в народний суд про анулювання договору».

З того часу й почався бій бабусі з пригрітим нею козликом. Запросила стара на підмогу захисника. Адвокат Юхим Семенович Заглада, довідавшись від нотаріуса Ольшанського, що нотаріальні договори Гися пахнуть липою, заходився писати позов. То була перша квітонька. Незабаром у бабусі Майби зібрався цілий букет з позовів, заяв, протестів, скарг, судових рішень і квитанцій «за послуги адвокатові».

Затуркавши бабусю законами божими, вирішив Гись заплутати суди законами людськими. Але це йому спочатку не вдалося. 21 квітня 1955 року народний суд під головуванням Журавльова визнав договір на продаж половини бабиного будинку родичам Гися Гаврилюкам недійсним, бо за ту половину ніхто нічого не платив. Гись подав касацію. І пішла ця справа гуляти від однієї судової інстанції до іншої. Від цієї прогулянки вона почала товстіти та розпухати, як на дріжджах.

— Пустившись у бійку, чуба не жалій! — вирішив Гись і кинувся в атаку на бабиного захисника Загладу. І почався запеклий турнір двох лицарів-адвокатів. Це був бій двох крючкотворів. Гись, спритно маневруючи, відводив одного за одним «невигідних» для нього народних суддів. Заглада давав відводи народним засідателям. Посипались такі «позови та контроверсії», від яких сам пан Возний схопився б за голову!

Справа Гися слухалась дев'ятнадцять разів на тридцяти чотирьох судових засіданнях. Останні вісім місяців запеклий юриста ніде не працює, живе невідомо на які кошти і все судиться, судиться, судиться. Він сам уже скаржиться, що на заяви і протести витратив 1840 аркушів паперу! На розгляд його «справи» працівники судів і свідки витратили близько тисячі «людино-судо-днів». Перевіркою слізних скарг Гися займалося кілька редакцій, Міністерство юстиції УРСР. А тим скаргам ні кінця, ні краю. Скоро вже у Львові не лишиться жодного працівника суду або прокуратури, на якого б Гись не перекинув цілу помийницю наклепів, звинувачуючи його у зговорі, хабарництві, підробці документів...

А Заглада теж не дає маху. Він засипає редакції газет, партійні організації, колегію захисників і суди своїми скаргами на Гися.

— Вони вже нас замучили, — скаржаться львівські судді. — Вибрести з їхніх словесних калюж просто неможливо.

КОРІНЬ ЗЛА

Як же обласний суд міг допустити, щоб два крючкотвори цілий рік глумилися над судом? Виявляється, що голова обласного суду т. Федоренко і його заступник по цивільних справах т. Коломийчук... бояться Гися. Вони разом з Гисем училися в університеті і тепер щиро признаються:

— Знаючи сутяжний характер Гися, ми побоювались, що з його боку посиплять кляузи, заяви, відводи, і нам доведеться замість роботи писати безкінечні пояснення.

Ось чому обласний суд не взяв своєчасно справу Гися в свої руки.

Чому мовчав і мовчить начальник обласного управління Міністерства юстиції УРСР т. Максенов? На це запитання відповісти важко. Зате сам начальник відповідає на нього просто й категорично:

— З справою Гися прошу мене не турбувати...

А Гись не вгамовується. Недавно бабуся Майба одержала таке послання:

«Слава Ісусу Христу! Пишу тобі листа, як Ісус Христос на горі Кальварія. Бачиш, чого ти натворила? Де ж твоя молитва? Маєш із чого жити, для чого ж тобі потрібен той суд? Хто тебе до нього довів? Ти уже над гробом — там буде суд!»

Із-за цього листа стирчать вуха адвоката Гися, такого Гися, яким він красується на фото в сімейному альбомі: в попівській рясі, з важким хрестом на животі.

... Два бувалі адвокати схопилися за будинок і тягнуть його, аж стогнуть: Заглада тягне «на користь» Майби, Гись — цупить на свою користь. На чиєму ж боці правда?

Ні на чиєму!

Указ Президії Верховної Ради СРСР від 26 серпня 1948 року гласить, що «кожен громадянин має право купити або побудувати для себе один житловий будинок на один або два поверхи з числом кімнат від одної до п'яти включно».

Одинока Майба не мала права володіти триповерховим будинком. Будинок по вулиці Квітки-Основ'яненка, 30 давно повинен був перейти у власність держави.

Якби перший суд вирішив був справу, керуючись згаданим Указом, не піднялась би ця буря у склянці води.

Адвокат Заглада свідомо обходив закон і старався розчулити народних засідателів сентиментальним сюсюканням про «бідну бабусю», яка, маючи стотисячний будинок, одержувала щомісяця з квартирантів по 250 карбованців за кімнату.

Гись теж знав про Указ. Але він водив за носа короткозорих юристів, хитромудро «розтлумачуючи» закони по-своєму, по-шкурницькому. Хотів метикований юриста нажитися на дурничку, але вийшло навпаки: «жартувала баба з колесом, та в спицях застряла». Пройдисвіт спіймає облизня!

Справа Гися була серйозним екзаменом для судійських і прокурорських працівників м. Львова. Успіхами своїми на цьому екзамені вони похвалитися не можуть.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
Спец. кор. Перця.

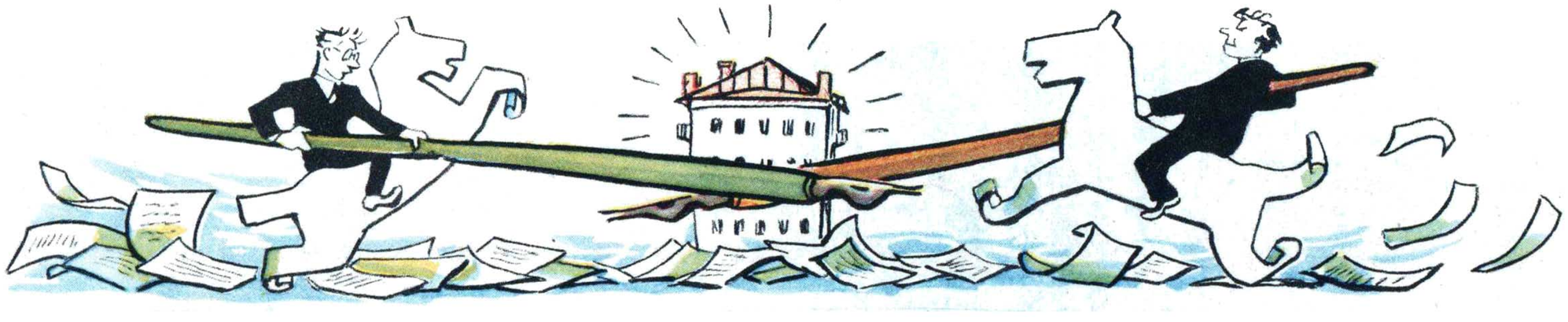

ПОДІЛИЛИ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

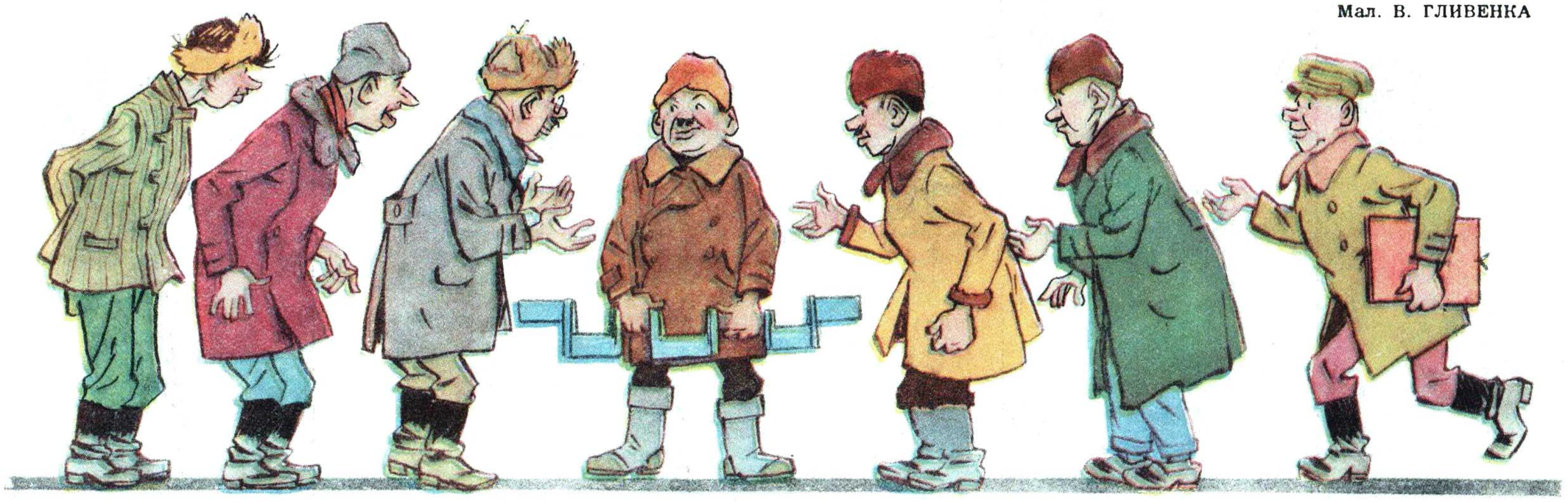

— Є один колінчастий вал, а кому він дістанеться, вирішуйте самі.

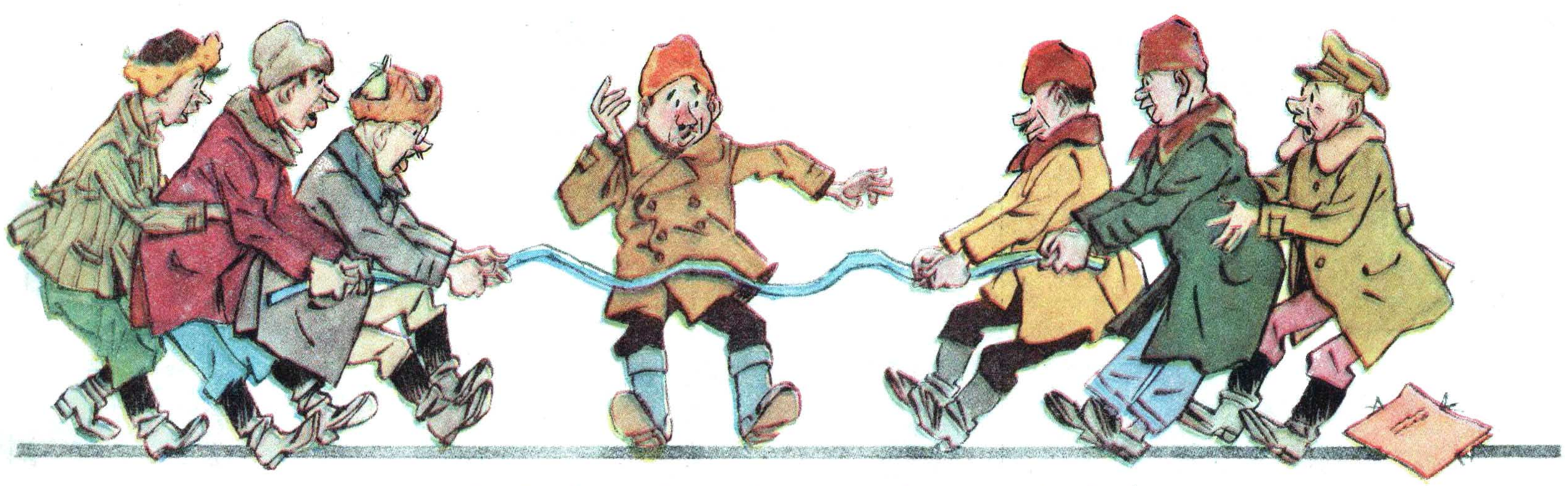

БДЖОЛИ І ТРУТНІ

Признаємось самокритично: ми дуже рідко пишемо про бджіл і про людей, які харчуються біля них. А жаль. Ця, поки що мало досліджена, ділянка криє в собі багато цікавого.

Взяти хоч би Хмельницьку облбджілконтору. На перший погляд, тут нема нічого, вартого уваги. А коли глибше вникнеш у її діяльність, то аж прикро стає, що про людей, які засіли в ній, ніхто нічого не знає.

Чим же вони відзначились? Що вони роблять?

Як і личить справжнім бджолярам, вони насамперед дбають про хороший взяток. У цьому напрямку найбільших успіхів досяг майстер Кам'янець - Подільської восковощинної майстерні Іваницький М. В. Як відомо — діло майстра боїться. І справді, цей майстер зумів поставити діло так, що має добрий взяток із звичайнісінької... води.

Як він цього досяг? Геніально просто. До воску, з якого робиться штучна вощина, додає воду. Хоч вощина виходить дуже волога, зате утворюється чимала зайвина воску. Легко уявити, скільки було цієї зайвини, коли скажемо, що минулого року майстерня переробила 40 тонн воску. (На всяк випадок даємо довідку: кілограм воску торік на базарі коштував 90—100 крб.).

Колгоспні пасічники, одержуючи погану вощину і не розуміючи прагнень новатора Іваницького, почали скаржитись, але керуючий облбджілконторою Кореньков С. Д. відмахувався від тих скарг, як від бджіл.

Контора має будувати службове приміщення і будинок бджоляра. Міністерство сільського господарства виділяє для цього будівництва вагони лісоматеріалу, але більшість його пливе десь повз контору. Куди пливе той ліс, знає тільки Кореньков.

Два роки ремонтується приміщення облбджілконтори. Витрачено близько 40 тисяч карбованців, а кінця ремонту не видно. Правда, одну половину приміщення, в якій живе керівник, відремонтовано дуже добре. До речі, грошей за користування квартирою він не платить.

У заготівника Антонинського району Прокопчука утворилася нестача на суму 1150 крб. Якось в Антонини нагодився сам Кореньков. Заготівник Прокопчук узяв та й сказав:

— Прошу, Сергію Дмитровичу, передати гроші бухгалтерії, щоб не було мені неприємності.

Кореньков 1150 крб. узяв, до кишені поклав, а, повернувшись у Хмельницький, здати їх забув. Теж взяток!

Керуючий призначив свого тестя Гурського заготівником по Чорноострівському району. Тесть розтратив 2 тисячі крб. Що ж його робити? Тесть може втратити честь. Кореньков додумався, як його виручити. Коли склад закрили на інвентаризацію, він узяв там 80 кілограмів вощини і відвіз тестю, щоб той покрив розтрату.

Багато цікавого твориться у Хмельницькій облбджілконторі. От тільки нічого там не робиться для розвитку колгоспного бджільництва, для допомоги пасічникам.

Має контора бджолорозплідник, але нічого повчального для себе пасічники там не візьмуть. Бджолорозплідник меду не дає. Він лише дає щорічно збитків на 20 тисяч крб.

Якщо хто-небудь з працівників указує на недоліки в роботі контори, такому Кореньков каже: «Ми з вами не спрацювались, подавайте заяву про звільнення».

А що ж скажуть самому Кореньков, коли виявиться, який він бідовий трутень?

Іван ШЕРШЕНЬ.

МАШИНОЮ В СТЕПУ ПОБІГАВШИ З ПІДСКОКОМ, НЕ ДУМАЙ, ЩО НА ВСЕ ХАЗЯЙСЬКИМ ГЛЯНУВ ОКОМ.

ТОРГ
про торговельні точки

Поїзд ішов на захід. У хвості поїзда весело вистукували колесами два вагони, вони неначе вихвалялися своїм вантажем. Їхній вантаж і справді був своєрідним: про це свідчив напис: «Промтоварний вагон-лавка № 48 «ОРС-НОД-1». У перекладі на звичайну мову оте «ОРС-НОД» означає, що господар пересувного магазина — відділ робітничого постачання Київського відділення Південно-Західної залізниці.

На ст. Тетерів вагон-лавку було відчіплено від поїзда і загнано в тупик. Його зразу ж заповнили залізничники. Одні з них різні речі купували, а другі на завмага т. Гілера натискали:

— Наступного разу привези мені стола,— просив один.— Розсувного стола, щоб міг я посадити за ним якнайбільше гостей. Незабаром у мене новосілля.

— А мені шафу,— замовляв другий.— Із дзеркалом!

— Для мене буфета захопіть! — вимагала домогосподарка.— Найкращого! Грошей не пошкодую.

Завідуючий вагоном-лавкою замовлення до книги записав і пообіцяв, що все виконає.

Минув місяць. Знову на ст. Тетерів з'явився вагон-лавка. Насамперед до нього прибігли замовці меблів.

— Де мій стіл?! — запитав перший.

— Беріть друшляка,— сказав йому завмаг.— Остання модель.

— І буфета не привезли?! — сплеснула руками домогосподарка.

— Купіть сковороду. Дуже хороша сковорода — з ручкою.

— Купив Хома хорта, а Ярема чорта! — із злістю сказав залізничник, якому замість стола запропонували друшляка.

Що ж сталося? Невже завідуючий вагоном-лавкою полінився виконати замовлення споживачів?

Ні. Прибувши до Києва, він зразу ж метнувся на свою базу. На базі умовляв і натискав, але меблів йому не дали, бо їх віддали... київським магазинам.

Як відомо, на Хрещатику поїзди не ходять, на Бесарабці вагонів не ремонтують, а керівники відділу робітничого постачання уявили собі, що саме в Києві найбільше скупчення залізничників. І відповідно до цього розгорнули свою діяльність.

У столиці кроку не ступиш, щоб не наткнутися на торговельну точку, на вивісці якої красується відома вже нам марка «ОРС-НОД-3» (стара назва), або ж «ОРС-НОД-1» (нова назва).

Чого тільки не знайдеш під тими вивісками!

На вул. Леніна, № 40 — тканини. На вул. Чапаєва, № 5 — продовольчі товари. На Повітрофлотському ринку — культтовари і металеві вироби. На Солом'янському і Житньому ринках — «уцененные товары». У магазинах, що на вул. Артема, № 121 і на вул. Саксаганського, № 131,— вино.

Лічити — не перелічити. Коротше кажучи — у Києві під вивіскою «ОРС-НОД» працюють 57 магазинів і 18 їдалень.

Якось до одного з таких магазинів зайшов приїжджий залізничник. Подивившись на товари, розкладені на полицях, він сказав:

— Аж очі розбігаються! І чого тільки у вас нема! От якби ще колеса були...

— А вам потрібні колеса? — запитали його.

— Не мені, а вам,— відповів залізничник.— Поставити б на колеса київські «орсноднвські» магазини, причепити до них паровоза та й повезти їх туди, де живуть і працюють залізничники. Ото була б торгівля!

Цілком слушне зауваження.

Поле діяльності відділу робітничого постачання величезне. На сході його межі доходять до ст. Ніжин, на заході — до ст. Тетерів, на півдні — станції Миронівку і Сквиру охоплюють. І на цьому величезному полі він має лише 55 торговельних точок. (Нагадуємо — у Києві їх 57!).

«ОРС-НОД» загнув не ту «лінію». Замість того, щоб обслуговувати залізничників на лініях, він глибоко пустив коріння на київському асфальті, хоч кияни і без його магазинів чудово себе почували б. При такій роботі погано себе почувають лише залізничники, особливо ті, які працюють на невеликих станціях і роз'їздах.

На ст. Бобровиця магазина нема. Запитуємо робітників:

— Хто ж вас обслуговує?

— Вагон-лавка.

— А що ж він привозить? Чи буває у ньому хоч манка?

— Що ви? Для нас сама лавка, як манна небесна. Жди-пожди, поки вона з'явиться.

Вагони-лавки курсують нерегулярно. У кращому разі лінійні залізничники бачать свою лавку раз на місяць. Поспішають тоді вони до неї з великою надією в серці, а повертаються здебільшого з невеличкими покупками в руках, бо асортимент товарів тут невеликий. Коли заходить мова про постачання і вагони-лавки, залізничники відповідають приказкою: «Поки баба спече книші, то в діда не буде душі».

На роз'їздах вагони-лавки зовсім не зупиняються, і робітникам, які там працюють, доводиться купувати все «кілограмо-кілометрами». Треба, скажімо, купити кілограм солі чи цукру,— іди до найближчої крамниці за 7—10 кілометрів.

Залізничники, які живуть на ст. Бровари, вагонам-лавки не ждуть, бо у них є продовольчий магазин. Не ждуть, але виглядають, коли у їхній магазин завезуть достатню кількість продуктів.

І на десятках інших станцій робітники промтоварів і продуктів виглядають, а керівники відділу робітничого постачання знай одно — все до київських магазинів заглядають, все сюди віддають, щоб свіжа копійка була.

Тут кожен запитає: як же так сталося, що відділ робітничого постачання про залізничників мало думає, а більше всього про свою торгівлю у Києві турбується?

У Київському міськторгвідділі на це запитання відповідають так:

— На перших порах існування цієї організації у неї були фінансові труднощі. Щоб полегшити становище, їй дали «віддушину» — дозволили відкрити у місті кілька магазинів.

Чого більше бажати! Віддушина є — дихай і дій, торгуй, де попало і чим попало, хоч би й «уцененными товарами». А постачання залізничників — то вже, як доведеться.

Останнім часом навіть міськторгвідділ побачив своїм не дуже-то пильним оком, що магазини з маркою «ОРС-НОД» — стороннє тіло у місті. І почалися з цього приводу дипломатичні переговори, пішов торг про торговельні точки.

— Скоротіть для першого разу бодай 18 магазинів,— сказав завідуючий міськторгвідділом т. Мутилін.

— Хватонули! Та ми ж помремо без них,— відповів начальник відділу робітничого постачання т. Кириченко.

— А може — виживете?

— Подумаємо, прикинемо...

Через деякий час знову зійшлися.

— Так скільки точок ліквідуємо?

— Не ліквідуються...

— Ну, хоч би «вино».

— Не можемо жити без вина. В крайньому разі, «вино» на вул. Артема закриємо, а «вино» на вул. Саксаганського — залишимо.

Нарешті, торг про торговельні точки закінчили. Зійшлися на тому, що відділ робітничого постачання передасть міським торговельним організаціям аж... 9 своїх магазинів. Закінчивши торг, написали відповідного листа і надіслали його заступникові міністра торгівлі УРСР т. Кузику.

Що й казати — розв'язали проблему!

Тепер міськторгвідділ спокійний — він жде, що скаже заступник міністра.

Заспокоїлись і в «ОРС-НОД-1». Віддушину відстояли — все йде по-старому.

Л. ГРОХА.

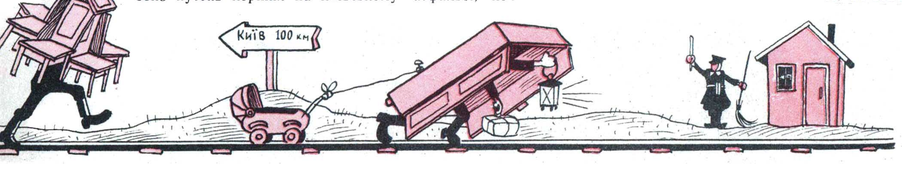

Степан ОЛІЙНИК

Шахта „Нежонатa“

Прибули в Донбас торік
Молоді хлоп'ята.
І замислився керівник
Клим Нетудихата:

— Ну, чого не шлють старих?
Менш мені б возитись.
Ці ж, дивися, як на гріх,
Ще почнуть женитись!

Всіх влаштовуй! Ну, а я ж
Тут не в ролі тата.
Що робить? — микитив наш
Клим Нетудихата.

І придумав днів за п'ять
Витівку дивацьку:
Порішив «скомплектувать»
Шахту... холостяцьку,

Де б ніхто не помишляв
Про своє весілля,
Із дівками б не гуляв,
Лиш довбав вугілля;

Де б любили гірники
Пісеньку співати:
«Гей, зібрались парубки
До одної хати!..»

А придумавши «секрет» —
Натискав він кнопку,
Кликав хлопця в кабінет
Й починав «обробку».

— Не женись! Сімейних уз
Бійсь, як чорта, всюди... —
Той всміхався, м'яв картуз,
Клявся, що не буде...

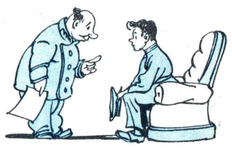

В крісло Клим його саджав,
Мов дитя в колиску,
І як рідного благав:
«Дай мені підписку!»

Ну, а далі діяв так
Клим Нетудихата:
Змайстрував новий барак,
Поселив хлоп'ят там.

В коридорі вечірком
Приклепав начальник
З перекривленим «соском»
Рижий умивальник.

Примостив в куток другий
Із водою діжку:
Повечеряв — воду пий
І лежи на ліжку!

Діду-сторожу наказ
Дав Нетудихата:
«Щоб не швендяли у нас
Ніякі дівчата!

Ви це майте на умі,
Збільшу вам получку:
Як прийде яка — самі
Поводіть підручку!»

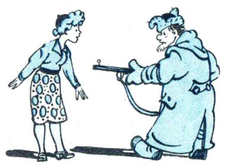

Дід стояв, немов солдат:
Йде яка «персона»,
Він командував: — Назад!
Тут «запретна зона»!

...Не діждались молодці
Першої зарплати —
Дременули, як зайці,
Від Нетудихати —

На ті шахти, де давно
Хазяї хороші,
Де є клуби і кіно,
Де заробиш гроші,

Де з завзяттям трудовим
Б'ються за вугілля,
Де жонатим молодим
Правлять новосілля!

Шахту ж ту, де стрів і нас
Клим Нетудихата,
Називає весь Донбас:
«Шахта «Нежоната»!

Серйозний крок

Перше, що побачив Андрій Барило, коли прокинувся, було пасмо русявого волосся, газета, брови і кінчик кирпатого носика. Придивившись уважніше, Андрій зрозумів, що і волосся, і газета, і брови — все, до носика включно, належить дівчині. Потім він глянув у вікно. Поїзд ішов повним ходом, і зустрічні дерева й стовпи рвали на шматки сірий султан паровозного диму. Телеграфні проводи то повзли вгору, то опадали вниз. Сусіди по купе ще спали. На верхній лавці ліворуч хропів якийсь лисий черевань, на лавці праворуч спав офіцер.

Андрій встав і, прибравши постіль, пішов умиватися. Коли він повернувся, його сусідка все ще читала газету. «Гм, видно, підкована дівчина», — подумав він, краєчком ока спостерігаючи за сусідкою. Потім знову почав дивитися у вікно. У свої двадцять п'ять років Андрій Барило був серйозною врівноваженою людиною і якесь випадкове знайомство з цією (нехай навіть гарненькою) дівчиною його не цікавило. Він молодий інженер з дипломом і призначенням у кишені їде в Ясногірськ і йому зовсім немає ніякого діла до незнайомої дівчини, хай навіть гарненької. Він краще дивитиметься у вікно і мріятиме про майбутнє.

— Товаришу, допоможіть, будь ласка, зняти чемодан, — почув він раптом мелодійний голос і зрозумів, що це звернулася до нього його сусідка. «Невже вона сходить на цій станції? — з якимось незрозумілим незадоволенням подумав Андрій. — А втім... Хай сходить. Мені що?» І він поклав чемодан до ніг дівчини.

— Будь ласка.

— Дякую.

— Будь ласка.

Після такого діалога можна було продовжувати дивитися у вікно, але Андрій спіймав себе на тому, що йому значно приємніше дивитися на сусідку. Вона, очевидно, зовсім не збиралася сходити, а лише мала намір поснідати. Спостерігаючи, як дівчина накрила столик газетою, а потім почала розкладати на ньому різні смачні речі, Андрій відзначив про себе: «Охайна! Видно, хороша хазяйка».

— Прошу до компанії. Пригощайтесь! — гостинно запросила дівчина. Поки Андрій язик вимовляв подяки, відмовляння, запевнення, що він не голодний, і таке інше, мозок встиг констатувати: «Щира, проста, люб'язна!» Незважаючи на всі Андрієві відмовляння, дівчина таки примусила його взяти якогось коржика. Відкушуючи мікроскопічні кусочки, Андрій жував, не розтуляючи рота.

Після сніданку дівчина дістала з чемодана книжку. «Начитана! Хвилини не обходиться без книжки. Видно, серйозна дівчина, а не якась вертихвістка»,— подумав Андрій і зважився запитати, що вона читає.

— «Анну Кареніну».

— А-а, чудова річ!

Після кількох компліментів Льву Толстому розмова пожвавішала. Спочатку говорили про взаємини між Вронським та Анною, а хвилин за двадцять непомітно якось звернули на кохання в наші дні. Солідно, з почуттям непереможної віри в свої слова Андрій викладав власні погляди на кохання:

— Я... м-м... власне кажучи, не вірю в кохання з першого погляду. Це, пробачте, химера. Як це можна закохатися з першого погляду? Дурниці! Буває так, що «закохані з першого погляду» відразу вирішують одружитися і мало не того ж дня поспішають до ЗАГС'у. Кому потрібна така поквапність? На мою думку, одруження — це серйозний, це надзвичайно важливий крок у житті. І перш, ніж зважитись на цей крок, треба все передбачити, обміркувати.

Поки Андрій говорив, дівчина дивилася на нього великими волошковими очима, кивала головою, а в голівці снувалися думки: «А він симпатичний, цей хлопець. Шевелюра гарна і брови. От ніс трохи не тее... трохи довгий. Одягнений зі смаком. Галстук гарний. Очі непогані. Такі, як у Толі. Цікаво, чи вміє він танцювати?».

— ...А так, не подумавши, не поміркувавши, з дозволу сказати, закохані йдуть до ЗАГС'у, розписуються, а потім на другий день порушують справу про розлучення. Куди ж це годиться? — Андрій захопився і повчальним тоном почав викладати свої міркування про виховання дітей і взагалі про сімейні взаємини. Дівчина з усім погоджувалась, вона підтакувала йому, вона поділяла всі його погляди. «Розумна дівчина. Як вона чудово розуміє мене! Жодна дівчина досі мене так не розуміла» — думав Барило.

«Симпатичний хлопець, але, здається, нудний. Взяв би та й розповів анекдота, або пожартував. А то сидить і наче хрін на іржавій тертушці натирає. Аж обридло», — думала його сусідка. Пасажири на верхніх лавах попрокидалися, і говорити далі про кохання й про шлюб було незручно. Почали говорити про те, про се. І, нарешті, познайомились. Дівчину звали Валею, прізвище її було Жменька. Вона закінчила фармацевтичний інститут і оце їде працювати до Ясногірська. Андрій мало не підскочив од радості.

— Та що ви кажете?! Я теж у Ясногірськ!

Лисий черевань запропонував піти до вагона-ресторану, офіцер прийняв його пропозицію, і вони вийшли з купе.

— Так ви кажете, в Ясногірськ? Фармацевтом? А я гірник. Інженер. — І Андрій почав розповідати Валі, що таке терикони і як виробляється кокс. Вона виявляла максимум інтересу до коксу, а в голові, переганяючи одна одну, бігли думки: «Гірник... інженер... Це не менш, як дві тисячі на місяць... А, може, й більше? Залежить від посади... Потім квартира пристойна... Зараз він підйомні одержить... Інженер... Згодом може стати начальником шахти!».

Андрій був зовсім зачарований. Дівчина-фармацевт так цікавиться гірничою справою. Це щось надзвичайне! Які широкі в неї горизонти! Яка розумна! А яка вона мила, ці очі, як волошки, цей носик, ці брівки! Ні, Андрій Барило за всі свої двадцять п'ять років життя не бачив таких очей, такого носика, таких брівок! Яке щастя, що вона теж їде в Ясногірськ і що вони там зустрінуться. І раптом Андрієві стало моторошно. Ясногірськ не село, от через півгодини вони прибудуть, вона зійде з поїзда, загубиться в натовпі, і він більш її не зустріне. А, може, зустріне через кілька місяців... І поруч з нею йтиме красивий, стрункий хлопець, а його, Андрія Барила, вона й не впізнає. О! Це цілком можливо! В Ясногірську, напевне, чимало красивих, розумних, веселих хлопців. Вони віднімуть у нього його Валю Жменьку, його щастя, дівчину, з якою в нього так багато спільного. Розумну, серйозну, начитану, чепурну, щиру! Ні, цього Андрій допустити не може. Але де ж вихід?.. І він остаточно розгубився. А Валя, весело щебечучи, все розпитувала його про кокс. «Через п'ятнадцять хвилин прибуваємо в Ясногірськ» — оголосив вусатий провідник, заглянувши в купе. Треба було приймати якесь рішення. Щастя могло вислизнути з Андрієвих рук через лічені хвилини. Андрій відчув себе внутрішньо зібраним і випалив:

— Валю, я кохаю вас! Будьте моєю дружиною!

Густі, довгі вії пурхнули вниз і заховали волошкові очі, Валя притисла пальці до палаючих щік. Андрій застиг у німому чеканні. По купе, весело розмовляючи, вже йшли офіцер і командировочний черевань. Поїзд, гуркочучи на стрілках, притишував хід. Ясногірськ... Андрій відчув, як уся кров кинулася йому в голову, перед очима застрибали жовті й зелені чортики. Але він знайшов у собі ще сили запитати:

— Ви згодні? Ну... Так? Ні?

У дверях уже показалася лиса голова.

— Так... — відповіла Валя.

... Йдучи по перону, Андрій намагався в одній руці нести обидва чемодани (свій і Валін), а другою міцно тримав Валю за лікоть. Він ще не вірив у своє щастя і боявся, що Валя десь загубиться, відстане від нього, покине його. Так вони вийшли на привокзальну площу й зупинилися перед таксі.

— В готель? — запитав шофер, вкладаючи чемодани.

— В ЗАГС... — блідими губами прошепотів Андрій, непритомніючи від щастя.

* * *

... Справу про розлучення було порушено через три місяці...

Микола БІЛКУН.

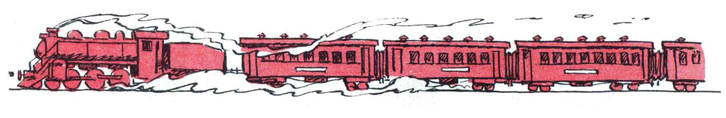

Мал. Л. КАПЛАНА

Керівники деяких колгоспів і радгоспів, ставши на утриманський шлях, намагаються одержати якнайбільше кормів від держави.

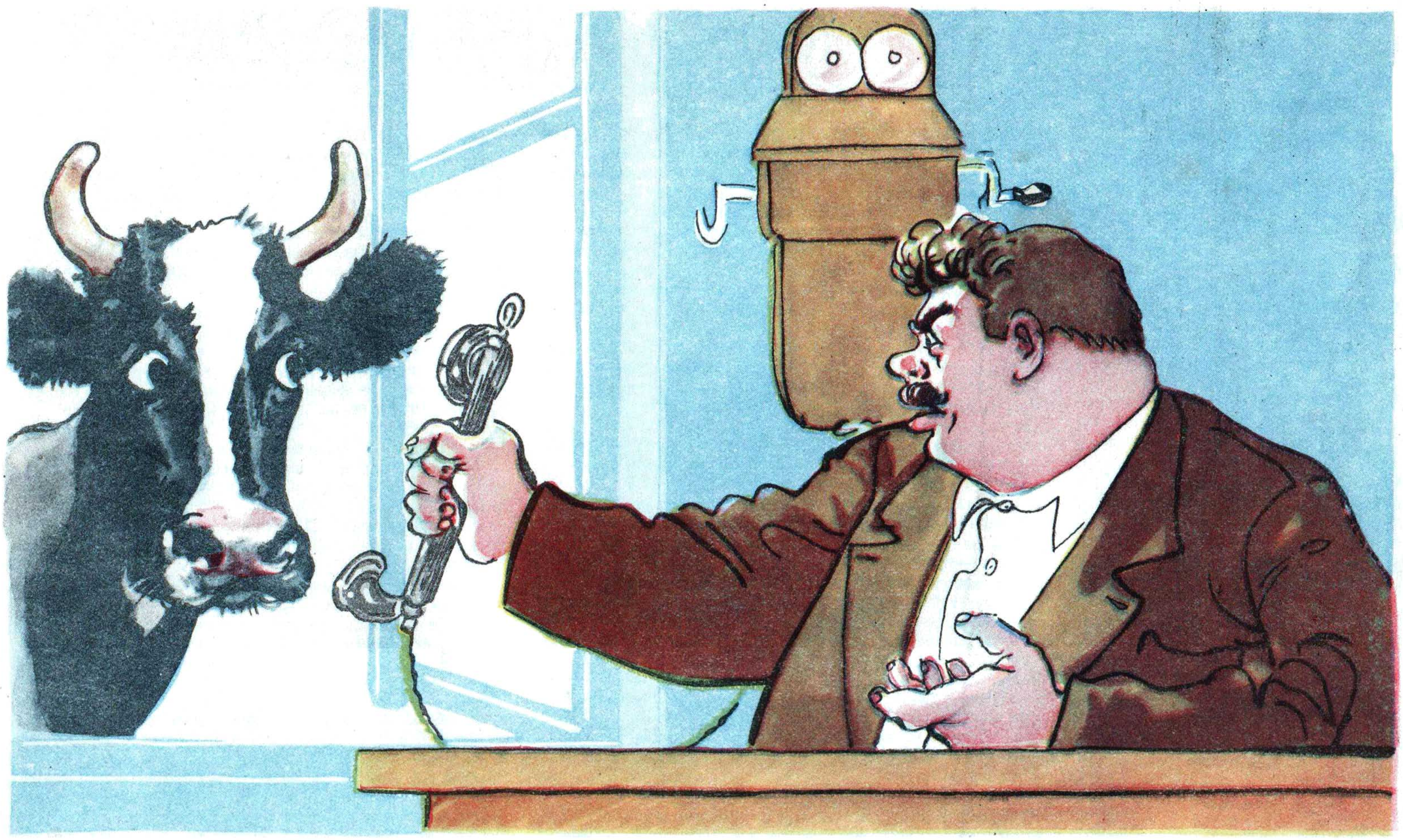

— Чого ти мукаєш? На, проси кормів у голови райвиконкому!

Бродівське колесо

Першим на бродівському горизонті з'явився Василь Литвиненко. Це був молодий чоловік з тонесенькими чорними вусиками. Переступивши поріг кабінету голови райвиконкому, він хоробро вигукнув:

— Фізкульт-привіт!! Майстер спорту Литвиненко до ваших послуг!

— Як... як? Кажете — майстер?

— Так точно, — повів вусиками гість, — виконую будь-які вправи на брусах і кільцях. Хочете, зараз перед вами утну сальто-мортале!

— Нам вас і треба, — сказав голова райвиконкому. — Будете головою районного комітету по фізкультурі і спорту.

— З великою радістю, — блиснув золотими зубами гість.

Але згодом виявилося, що Литвиненко — людина з темним минулим, нічого спільного із спортом не мав і не має. Єдине, що він умів робити, це — майстерно дудлити оковиту...

Не встиг прохолонути слід Литвиненка, як на бродівському горизонті появився якийсь Н. І. Ярош.

— Чув, що у вас в районі занедбано фізкультурну роботу... Що ж, можу зарадити справі.

— А ви спортсмен? — запитали Яроша в райкомі комсомолу.

— Спортсмен-важкоатлет! — скромно відповів Ярош, — гирі і штанги підіймаю. Вола кулаком убиваю!

— Он як! — здивувалися в райкомі, — тоді будемо рекомендувати вас на голову комітету по фізкультурі і спорту.

І почав новий голова райкому фізкультури показувати «важкоатлетичні» номери. У селі Хмільовому розігнав волейбольну команду, у селах Гаї-Дітковецькі та Гаї-Старобрідські побився, в педучилищі зчинив скандал і, нарешті, сів за хуліганство на лаву підсудних.

Почали керівники району шукати нового голову райкому по фізкультурі і спорту. На ловця, кажуть, і звір біжить. Знайшовся й новий голова. Це був Микола Кошель. До цього він торгував гаманцями та гудзиками у галантерейному ларку. Хтось із райвиконкомівських болільників волейбола помітив, як він одного разу влучно вибив м'яч через сітку. Цього було досить, щоб Кошель із галантерейного ларка пересів у крісло керівника спортом. Але й на новому місці Микола Кошель продовжував торгувати. Спочатку гендлював ковзанами, потім іще чимось. Доторгувався до того, що одержав по суду шість років позбавлення волі.

— Не везе нам на цих голів комітету, — знову зачухали потилиці в районі. Проте чухали недовго. На бродівському небі зійшло нове фізкультурне світило. Було воно в сірому коверкотовому костюмі і фетровому капелюсі. Відрекомендувалося фехтувальником, метальником списа і стрільцем із лука — Михайлом Гайсином.

Та не встиг Гайсин очолити бродівських фізкультурників, як усі помітили, що найулюбленішим видом спорту нового голови фізкультури і спорту було метання... стріл Амура в дівочі серця. За короткий час він прострілив не одне легковажне дівоче серце в районі. Але все скінчилося несподівано: йому прилюдно в сквері надавала ляпасів дружина, яка, шукаючи свого чоловіка, прибула з двома синами до Бродів.

Після Михайла Гайсина півроку керував фізкультурою в районі Олександр Грачов. Він підкупив місцевих керівників своєю знатною ріднею.

— Я — рідний брат воротаря московської футбольної команди «Локомотив» Грачова.

Брат воротаря прославив себе тим, що ліквідував у Бродах баскетбол. На цьому фізкультурна кар'єра Грачова в районі закінчилась.

Далі у Бродах закрутилося, як у калейдоскопі. Грачова змінив якийсь Рум'янцев. Потім районних спортсменів очолив Євген Сергєєв. За ним ходили в головах танцюрист Кузьмін і більярдист Кольцов, про якого, до речі, у Бродах згадують, як про людину, що з вареного яйця може курча висидіти.

Отак і досі крутиться бродівське фізкультурне колесо на сміх людям, на горе спортсменам. До чого ж воно може докрутитися?

Мих. ЛАТИШЕВ.

Львівська область.

Перечитуючи

Хвостова механізація

У колгоспі ім. Першого травня, Ново-Одеського району, Миколаївської області, на тваринницьких фермах нема ніякої механізації, нема підвісної дороги, нема автопоїлок. Ферми не мають запасу подрібнених кормів. Часто-густо подрібнювач кормів ламається, не працює. Надої молока в цьому колгоспі найменші в районі.

І от на колгоспну ферму прибув директор Ново-Одеської МТС Н. І. Максимов разом із головним зоотехніком К. І. Клязем.

— Ну, тепер справи в нас підуть! — зраділи колгоспники.— Почнеться механізація!

— Чому такі довгі хвости в корів? — суворо запитав директор МТС.

— Та... знаєте... влітку мухи, гедзі... Вони обмахуються! — пояснив зніяковілий завфермою.

— Пообрізати хвости! Негайно! Махають хвостами, молоко тільки вимахують! — наказав Максимов, і, вхопивши ножа, почав одтинати переляканим коровам хвости.

89 корів залишилися з обрізаними хвостами.

Після такої операції молока в корів поки що не побільшало.

Товариш директор, очевидно, переплутав прислів'я, що молоко в корови на язиці, і вирішив, що молоко в неї у хвості. Не буде хвоста — молоко залишиться у вимені.

Отакий механізатор-новатор!

Не треба казати т. Максимову й про те, що молоко в корови на язиці, а то ще почне язики коровам прикорочувати!

Як в аптеці?

Поганенько, в тісноті та обиді працювалося аптекарям у селищі рудника ім. Карла Лібкнехта (м. Кривий Ріг). Про це ще торік, у серпні, писала в Перці керуюча аптекою № 112 т. Соколова.

А як на це реагували керівники рудника?

Дуже сильно реагували. Раніше керуючий рудоуправлінням т. Свинаренко й слухати не хотів про те, що аптека працює в непристосованому приміщенні, а після критики відразу ж звернув на неї всю свою увагу.

— В аптеці тісно,— сказав він своїм підлеглим,— а ви ще туди вугілля збираєтесь завозити. Як вам не сором?

І залишилася аптека на зиму без палива. А невдовзі залишилась вона й без води.

— Ну як? — допитується тепер керуючий рудоуправлінням у фармацевтів,— чим вам ще допомогти?

Ні, аптечні працівники і так уже вдячні т. Свинаренкові за його турботи. А ще більше вони дякують т. Моржову — заступникові голови виконкому Дніпропетровської обласної Ради. Він ще в жовтні минулого року визнав критику Перця правильною, підтвердив, що справді «приміщення, в якому розташована аптека № 112, не забезпечує нормальної роботи по обслуговуванню трудящих» і що «керівництвом рудоуправління прийняті міри...»

Спасибі йому за «міри», яким ніхто не йме віри!

Покорителі стихії

Мало не щодня долиняни з захопленням спостерігають тренувальні заняття місцевої пожежної команди. Начальник пожежної охорони Долинського району, Станіславської області, т. Лукашин не шкодує сил і часу, щоб підготувати загартованих борців з вогненною стихією. Працюють вони швидко і злагоджено. Справжні тобі орли!

На щастя, застосовувати свої знання на практиці їм майже не доводиться. Зате, коли трапиться нагода, вони діють з потроєною енергією. Наприкінці минулого року команду викликали в село Оболоння: тут загорілася хата. Пожежники негайно прибули на місце події і одразу ж взялися за діло... почали ремонтувати насос.

Іншого разу, вже цього року, знову пролунала тривога — загорілася комунальна будівля. Пожежники так поспішали, що забули захопити свої каски. Але навіть у цих важких умовах вони завершили ремонт того ж таки насоса майже одночасно з закінченням пожежі.

Хіба не орли? Тільки скептики можуть говорити, що долинські пожежники при зустрічах з «червоним півнем» перетворюються на мокру курку.

А нам пишуть...

...що вулиця Пушкіна у Сваляві (Закарпатська область) давно вже перетворилася на суцільну баюру. У зв'язку з цим, голова виконкому тов. Хомич недавно викликав до себе завідуючого шляховим відділом т. Туряницю і сказав йому:

— Щоб я тебе, голубе, на вулиці Пушкіна ніколи не бачив. А то спіткнешся десь, полетиш в калюжу, простудишся... Хто ж тоді про шляхи наші дбати буде?!

Тов. Туряниця сердечно подякував батькові Сваляви за його батьківське піклування про кадри.

*

...що в Луб'янці (Білокуракинського району, Ворошиловградської області) у клубі сідати ні на чому. Там колгоспникам радять: «Сідайте на чому стоїте, та ще й ноги звішуйте»...

Олексіївська сільрада має кошти для придбання клубного інвентаря, але голова сільради т. Світличний ніяк не збереться їх реалізувати: він умостився на своєму сидінні дуже зручно та й сидить, руки й ноги звісивши.

*

... що таращанська артіль «Трудовик» (Київщина) на початку цього року, коли лютували морози, завалила крамниці Луцького споживчого товариства трусами з тонким розрахунком: півдесятка трусів на кожного споживача.

Коли голові артілі т. Завальній сказали, що людям ці надто легкі вироби не сподобалися, вона дала урочисту обіцянку виправити свою помилку і в травні або в червні закидати споживачів чудовими зимовими шапками...

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

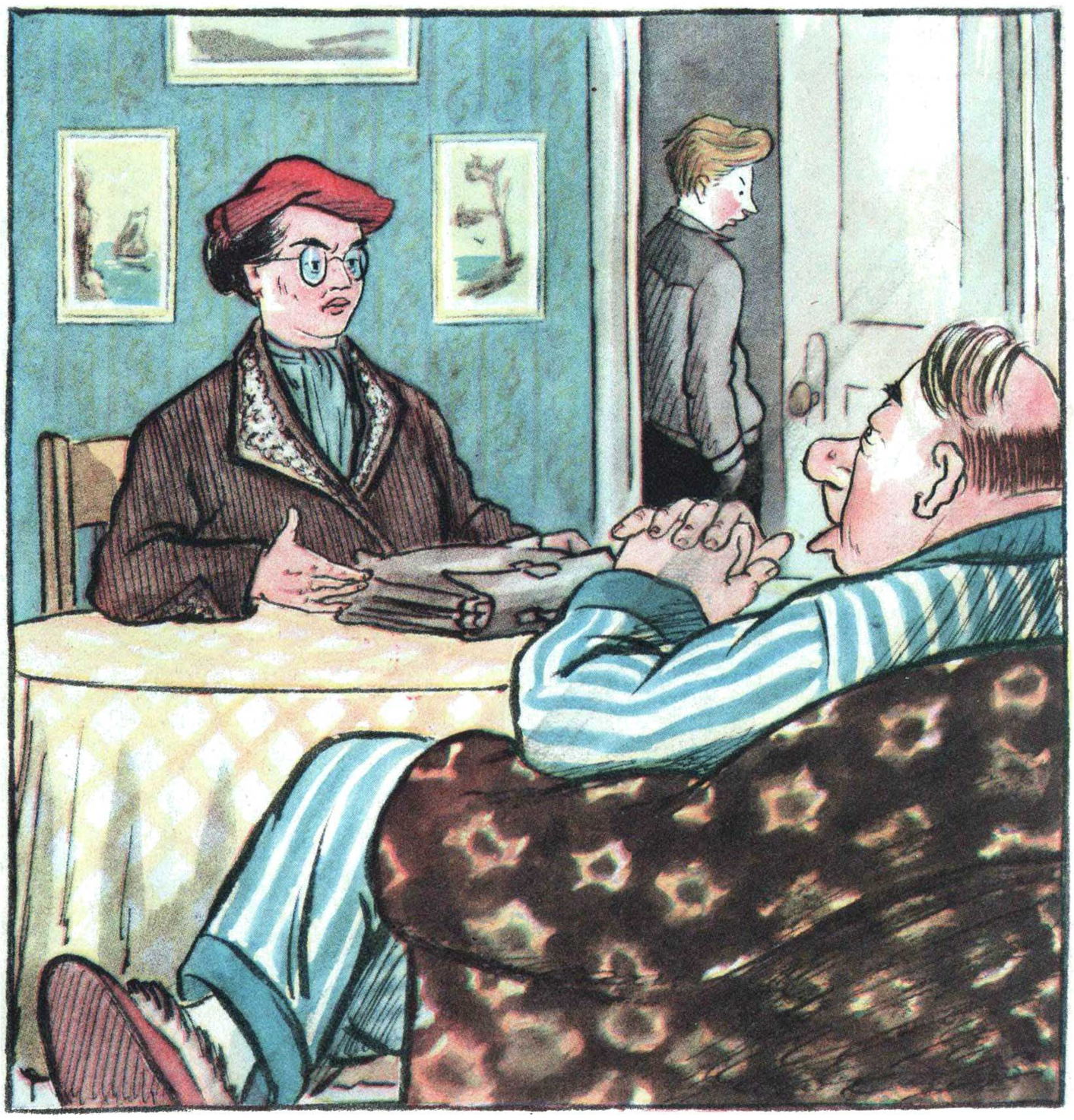

— Ваш син уже цілий рік до школи не ходить!
— Неподобство! Чого ж ви раніше мені не сказали про це?!

Як чорт за грішну душу, вхопилася буржуазна преса за чергову сенсацію, що давала можливість забути хоч на мить про страйки, визвольний рух у колоніях та про інші прикрості капіталістичного життя-буття.

Сенсація та — наступне весілля в Монако.

Монако — малюсенька державка на Лазурному Березі Середземного моря. Основне джерело її існування — це гральний дім у Монте-Карло. У верховного правителя всемонакського є свої палаци, міністри, яхти і навіть свій звіринець, — одне слово, весь інвентар монарха божою милістю.

Останнім часом монакська рулеточна держава переживає глибоку кризу. Кількість багатих американських туристів, цих головних клієнтів грального дому, почала катастрофічно падати. Рулетка і круп'є з їх лопаточками здаються американським туристам чимось старомодним для сучасного атомного віку. Кому потрібні ті круп'є, коли на кожному кроці є американські гральні автомати найновішої конструкції?

Минулого літа збанкрутував монакський банк. Довелося зменшити раціон тваринам у звіринці та скоротити інші державні витрати.

Державний радник заявив принцеві монакському Реньє III:

— Ви повинні одружитися з американською мільйонеркою. Інакше — труба!

До фінансових турбот додалися ще й турботи про долю династії. Реньє III — останній представник правлячої в Монако династії. Коли б він помер без спадкоємця, то князівство Монако, за договором з Францією, стало б частиною французького департаменту Морських Альпів. Тоді настав би кінець привілеям: звільненню монакських громадян від податків і військової служби. Ця перспектива навівала персоналові грального дому невеселі думки.

— Одружіться! — благали Реньє III його міністри.

— Одружіться! — вторили їм круп'є і швейцари з казино.

— Одружіться! — ревло, мукало, мекало населення монакського звіринця.

Атакований звідусіль Реньє III вирішив пожертвувати принадами парубоцького життя і заявив про свою згоду одружитися з американською мільйонеркою.

На ловця і звір біжить. Цим звіром була другорядна американська кінозірка Грейс Келлі, дочка мультимільйонера — власника великої будівельної фірми Джона Келлі. Пару років тому Грейс Келлі перемогла на всіх конкурсах краси — конкурсах бюстів, ніг, рук, плечей. Правда, злі язики твердили, що в журі були деякі сумніви щодо естетичних якостей Грейс і що тільки мільйони її папаші розвіяли ці сумніви. Так чи не так, але Грейс одержала найвищу премію «Оскар». Газети прозвали її «чайною трояндою Філадельфії». Крім того, їй був присвоєний титул королеви мод, найелегантніше одягненої жінки світу. Нарешті, її було визнано «королевою поцілунків» — вона нібито цілується на екрані смачніше за всіх інших кінозірок.

От для цієї власниці стількох титулів папаша Джон і придбав титулованого чоловіка — Реньє III. У Філадельфії Грейс Келлі і Реньє III оголосили про свої заручини і поцілувалися перед об'єктивами багатьох десятків кіно- і телеапаратів. Цей поцілунок було оголошено «найкращим поцілунком двох континентів». Його передавали в кінохроніці і по телебаченню.

Призначене в Монако весілля відразу змінило кон'юнктуру не тільки в Монакській державі, але й на всьому Лазурному Березі. До Монако ринули цілі табуни американських туристів. Казино в Монте-Карло почало працювати на повну виробничу потужність.

Зраділи міністри й інші піддані Реньє III; зраділи тварини його звіринця, які знову почали одержувати повний раціон...

Радіє й голлівудська фірма Метро-Голдвін-Мейєр (або скорочено МГМ), у фільмах якої знімається Грей Келлі в ролях демонічних жінок. Уявіть собі тільки, який це справить ефект, коли на афішах з'явиться: «Роль убивці десяти чоловіків виконує її світлість принцеса Монакська, премія «Оскар», королева мод і поцілунків!»

Ціла зграя побитих міллю колишніх королів і князів прислала зарученим свої поздоровлення — серед них екс-король албанський Зогу, екс-король італійський Умберто, екс-король югославський Петро і дюжина інших «ексів».

Газети знову і знову розписують готування до монакського весілля. Мораль ясна: криза для монакської рулетки не така уже страшна річ, як її малюють. Можна знайти вихід з кризи. Для цього досить бути монакським принцем і одружитися з принцесою доларів, яка до того ще є королевою мод і поцілунків.

І кризи — як не бувало!

Б. КАМІНСЬКИЙ.

БАГДАДСЬКИЙ ФАКТ

Мал. БЕ-ША

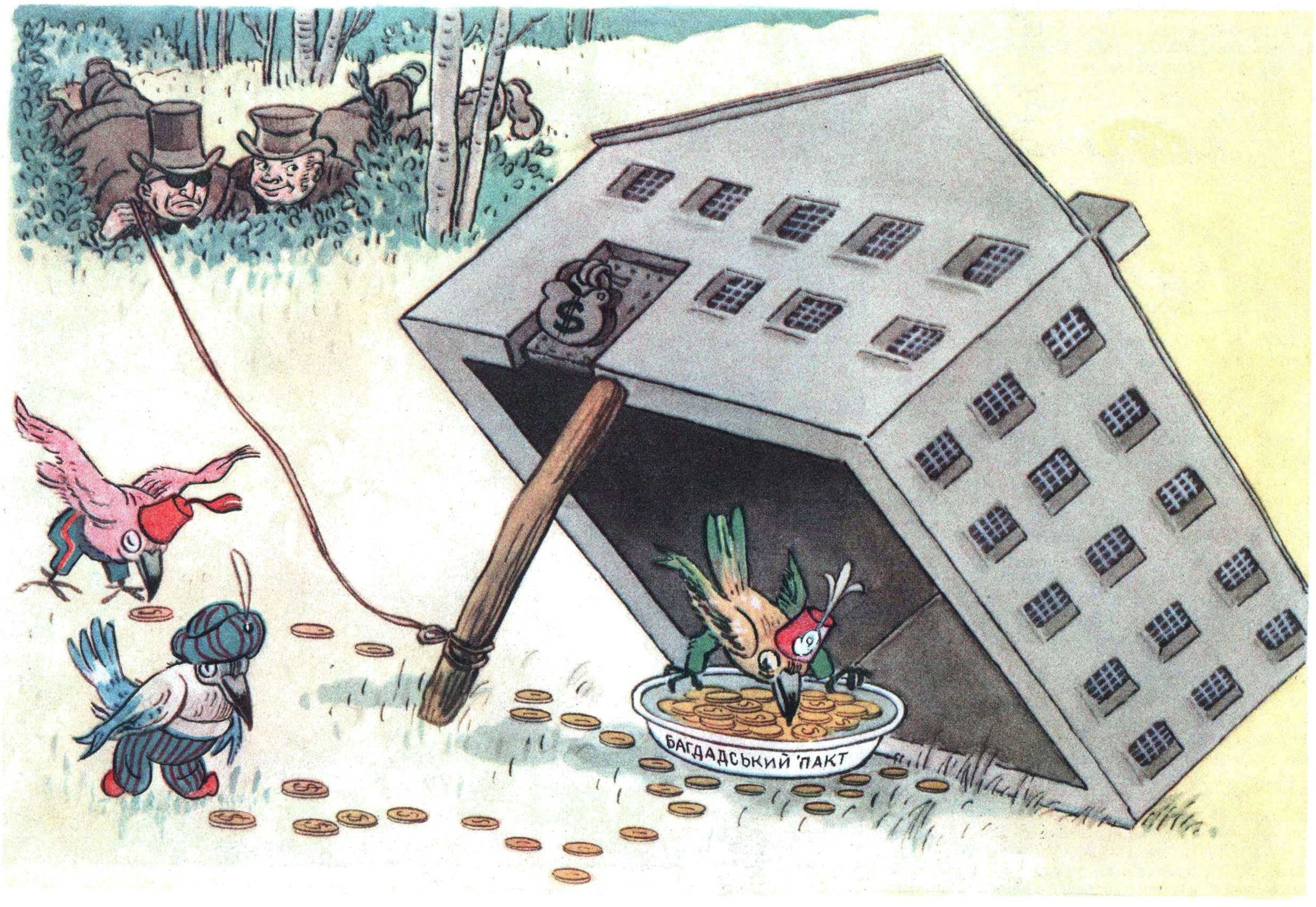

Птахолови.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Чули ми, що на наших заводах роблять підшипники з пресованого під великим тиском паперу. Нам здається, що коли б спресувати всі папери-обіцянки і резолюції, прийняті нашими волинськими обласними організаціями про встановлення автобусного зв'язку між райцентром Головно та іншими містами Волинської області, то цих паперів вистачило б на будівництво цілого автобуса. Та оскільки автобусів з паперу, на жаль, ще не виробляють, нашим, наприклад, головнянським інвалідам доводиться на комісію в Любомль (за 18 км) пішки чимчикувати.

Бач, до чого доводять людей остогидлі обіцянки-цяцянки. Цей факт, Перче, ще раз доводить, що в Луцьку не всі пам'ятають стару, але мудру істину: «Не давши слова, держись, а давши — кріпись».

ЯБЛОНСЬКИЙ,
Завідуючий райвідділом соцзабезпечення.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Є така наркотична речовина — закис азоту, яка вживається в лікувальних закладах, як обезболюючий засіб. Коли вдихнути невеличку кількість цього газу — людині стає весело. Тому цей газ називають ще «веселящим».

Але іноді, через те, що Головне аптечне управління республіки не дбає про регулярне постачання лікувальним закладам закису азоту, з «весєлящим» газом трапляються не зовсім веселі пригоди.

Починаючи з серпня минулого року, Львівська обласна клінічна лікарня кілька разів зверталася до обласного аптекоуправління з просьбою відпустити закису азоту, але нам завжди відмовляли: «Немає!» Нарешті, через сім місяців, уже в цьому році, до лікарні прийшов грізний лист від завідуючого Львівським центральним аптечним складом Данненберга. Він вимагав: негайно поверніть порожні балони з-під закису азоту, інакше припинимо постачати вам газ.

Так, не одержавши від аптекоуправління жодного балона газу, лікарня автоматично втратила надію одержувати його і в майбутньому.

Цікаво, чи не був т. Данненберг під впливом веселящого газу, коли підписував цього листа?

Професор А. СЕРЕДНИЦЬКИЙ,
зав. кафедрою Львівського мединституту.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Ще торік ми писали тобі про зловживання голови нашої сільради Єфименко К. В. Пам'ятаєш, що тобі відповів тоді прокурор району т. Косматих? «Факти,— писав він,— наведені в листах робітників радгоспу, підтвердилися. Єфименко, зловживаючи службовим становищем, довгий час збирала гроші у робітників радгоспу в рахунок здачі м'яса державі й частину з них привласнювала. Прокуратурою району проти Єфименко порушено кримінальну справу».

Тебе, певно, цікавить, чим ця кримінальна справа закінчилася?

Нічим!

Прокурор її порушив, а з місця зрушити не може, бо на захист хапуги стали деякі районні керівники. Їх стараннями Єфименко ще й понині продовжує головувати в нашій сільраді людям на сміх і законам на поталу.

Допоможи, Перче, нашій прокуратурі поставити порушену справу з голови на ноги.

К. ЛЕВЧЕНКО.
Жовтневий район,
Миколаївської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Одеська артіль «Перемога» позаторік виробляла стекла до ламп. Але Укрпромрада, як видно, вирішила, що возитися з подібними дешевими дрібничками солідній артілі не до лиця, і розпорядилася випускати сулії, банки різні та вази.

І тепер не лише в Одесі, а й по всій Одеській області навіть удень з найкращою лампою в руках лампового скла не знайдеш.

З давніх давен відомо, що не святі горшки ліплять. Не святі, звичайно, роблять і сулії та вази.

Але у нас, в Одесі, благословенні Укрпромрадою, вони поводяться так, ніби сидять десь на сьомому небі: ні вимоги, ні прохання споживачів не долітають до їхніх ушей.

Т. КАЩУК,
економіст облплану.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Відгадай, будь ласка, що це таке.

...Брудна кімната. Постільна білизна на ліжках давно не пралася. У шухлядах канцелярського столу — немитий посуд, шматки хліба, сала, ковбас... По кутках — клунки з картоплею...

Не відгадав?

Це такий вигляд має одна з трьох кімнат гуртожитку, де живуть механізатори Дрогобицької МТС.

— Несвідомі у нас люди,— кажуть директор МТС т. Вечера і секретар парторганізації т. Яровий.

У чудовому будинку, де міститься гуртожиток, є ванна. Але для механізаторів вона закрита. Є комірчина, де можна було б зберігати продукти, але вона на замку. Є прибиральниця, але вона до гуртожитку й дорогу забула.

Газет і журналів у гуртожитку не побачиш, лекцій тут не читають... Радіо не працює.

Та як після цього не погодитись із керівниками МТС? Серед них справді є люди несвідомі.

Е. МАРИНИЧ.

Дрогобицька область.

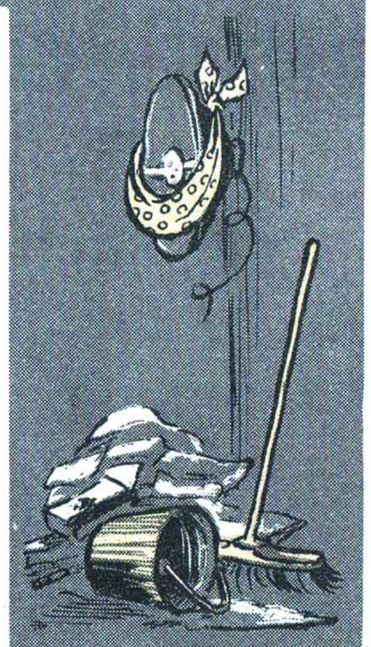

перець допоміг

★ У райцентрі Комсомольському (Вінниччина) з 1947 року будують районний Будинок культури. Про це розповідалося в замітці «Літопис безладдя» («Перець» № 24 за 1955 рік).

Виконком Вінницької обласної Ради повідомив редакцію, що районний Будинок культури буде закінчено і здано в експлуатацію в першому кварталі цього року.

★ У фейлетоні «Хоч кілочки теши» («Перець» № 1) критикувалося начальника виробничо-технічного відділу Прилуцького меблевого комбінату (Чернігівщина) т. Бергера за недбале ставлення до раціоналізаторських пропозицій.

Як повідомив секретар Прилуцького міськкому КП України т. Кошовий, за тяганину при розгляді рацпропозицій та незадовільну роботу в техраді Бюро рацпропозицій та винахідництва т. Бергеру по партійній лінії оголошено догану.

★ У тому ж номері журналу, в замітці «Хоч з мосту у воду...» писалося про те, що районні керівники не дбають про ремонт містка між райцентром Копичинцями та станцією Копичинці (Тернопільська область).

Виконком Копичинської райради оголосив за це завідуючому райвідділом автотранспорту і шосейних шляхів т. Мельничуку догану і зобов'язав його негайно закінчити ремонт містка.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. **Редакційна колегія: Остап ВИШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 6 (329) (на украинском языке). Підписано до друку 12. III. 1956 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 02793. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1118. Тираж 150 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
http://perec-ua.livejournal.com/

Старий американський розвідник, спеціаліст по наклепах на Радянський Союз Кларенс Меннінг написав повну брехні і диких вигадок книжчину «Україна XX сторіччя».

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ВІЛЬНО ПСОВІ БРЕХАТИ Й НА МІСЯЦЬ...